

Sygn. akt: VI K 542/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2023 roku

Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu Wydział VI Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Robert Grześ

Protokolant: st. prot. sąd. Agnieszka Ćwiklińska

Bez udziału Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Wilda w Poznaniu

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 sierpnia 2023 roku

sprawy przeciwko

M. K. (1) (K.),

synowi J. i E. z domu S., urodzonemu (...) w P.

oskarżonemu, o to że:

w okresie od marca 2020 roku do lipca 2022 roku w L. uchylał się od wykonania ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego wobec małoletniego dziecka N. P.

– K. określonego co do wysokości na kwotę 350 zł miesięcznie ugodą zawartą przed Sądem Rejonowym Poznań – Grunwald i Jeźyce w Poznaniu z dnia 21 marca 2012 roku

o sygnaturze IV RC 222/11 a łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowiła równowartość więcej niż 3 świadczeń okresowych a nadto naraził pokrzywdzoną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych,

tj. o przestępstwo z art. 209 § 1 i 1a k.k.

orzeka

oskarżonego **M. K. (1)** uznaje za winnego przestępstwa z art. 209 § 1 i 1a k.k. popełnionego w sposób wyżej opisany i za to na podstawie art. 209 § 1a k.k. wymierza jemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, a na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r.

o opłatach w sprawach karnych [tekst jednolity Dz.U. 1983r. Nr 49 poz. 233 z zm.] zwalnia go od opłaty.

/-/ sędzia Robert Grześ

UZASADNIENIE

Uzasadnienie wyroku z dnia	Sygnatura akt	VI K 542/23	
-----------------------------------	----------------------	--------------------	--

7 września 2023 roku				
<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3 – 8 formularza.</p>				
USTALENIE FAKTÓW				
Fakty uznane za udowodnione				
L.p.	Wskazać oskarżonego	Wskazać czyn przypisany oskarżone-mu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano).	Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.

	M. K. (1)	Czyn wskazany w pkt. 1 części rozstrzygającej wyroku	<p>Oskarżony M. K. (1) i A. P. byli parą przez ok. 0,5 roku i rozstali się na przełomie lutego i marca 2011 roku. Ze swojego związku posiadają córkę N. P. – K..</p> <p>Ugodą zawartą przed Sądem Rejonowym Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu dnia 21 marca 2012 roku w sprawie IV RC 222/11 oskarżony M. K. (1) zobowiązał się do uiszczania na rzecz swojego dziecka N. P. – K. renty alimentacyjnej w wysokości 350 zł miesięcznie-poczynając od dnia 1 kwietnia 2012 roku płatnych z góry do dnia 15 – go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności każdej z rat do rąk matki małoletniej powódki A. P..</p> <p>Postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 21 marca 2012 roku przedmiotowej ugodzie nadana została klauzula wykonalności.</p>	<p>częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. K. (1) – k. 51 – 52, 53 – 54, 88 – 88v, 90,</p> <p>Zeznania świadków:</p> <p>- A. P. – k. 12 - 13, 89 – 90v,</p> <p>Dokumenty:</p> <p>- pismo Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu P. M. z dnia 2 listopada 2022 roku – k. 1,</p> <p>- pismo Powiatowego Urzędu Pracy w P. z dnia 16 grudnia 2022 roku – k. 4,</p> <p>- pismo Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. z dnia 16 grudnia 2022 roku – k. 5,</p> <p>- pismo Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w L. z dnia 19 grudnia 2022 roku – k. 6,</p> <p>- pismo NFZ z dnia 10 stycznia 2023 roku – k. 10,</p> <p>- protokół rozprawy przed Sądem Rejonowym Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 21 marca 2012 roku</p>
--	-----------	--	---	---

Z uwagi na niewywiązywanie się przez M. K. (1) ze swojego obowiązku alimentacyjnego na rzecz córki A. P. w imieniu pokrzywdzonego dziecka wszczęła postępowanie egzekucyjne w oparciu o tytuł wykonawczy w postaci ugody zawartej przed Sądem Rejonowym Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu dnia 21 marca 2012 roku zaopatrzonej w klauzulę wykonalności dnia 23 marca 2012 roku. Podejmowane wobec oskarżonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu P. M. czynności egzekucyjne okazały się być bezskuteczne, albowiem dłużnik nie przebywał w miejscu zamieszkania, nie podejmował stałej pracy, a wzywany odmawiał płatności zobowiązania alimentacyjnego na rzecz pokrzywdzonej. W okresie od marca 2020 roku do lipca 2022 roku	w sprawie IV RC 222/11 – k. 20, 28v - postanowienie Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 22 marca 2012 roku w sprawie IV RC 222/11 – k. 20v, 28, - informacja o stanie zaległości w sprawie egzekucyjnej – k. 27, - karta rozliczeniowa w sprawie Kmp 17/12 – k. 29 - 31, - postanowienie Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 10 grudnia 2019 roku w sprawie I. N. (...) – k. 55, - kwestionariusz wywiadu środowiskowego – k. 73 – 74, - umowa o pracę – k. 87.
--	---

w drodze egzekucji komorniczej N. K. nie otrzymała żadnej kwoty tytułem alimentów.

Kwoty wyegzekwowane przez komornika od oskarżonego w ramach prowadzonego postępowania egzekucyjnego miały charakter symboliczny, a na dzień 16 lutego 2023 roku podsądny posiadał zaległości egzekucyjne na rzecz uprawnionej w wysokości 25.037,59 zł, a na rzecz Funduszu Alimentacyjnego w wysokości 26.624,24 zł.

W okresie objętym zarzutem A. P. zaspokajała wszystkie potrzeby córki, pracując jako kasjerka w sklepie (...) z miesięcznym wynagrodzeniem na poziomie 2.300 zł – 2.500 zł netto. Jednocześnie A. P. otrzymywała na małoletnią pokrzywdzoną świadczenie 500+, przy czym nie uzyskiwała ona na rzecz córki świadczeń z Funduszu Alimentacyjnego z uwagi na

przekroczenie progu dochodowego.

Koszty utrzymania gospodarstwa domowego przewyższały uzyskiwane przez matkę dziecka dochody, albowiem koszty utrzymania domu wynosiły miesięcznie 2.000 zł + rachunki. Z uwagi na niewystarczające dochody musiała korzystać w tym zakresie z następującego wsparcia udzielonego przez Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w L.:

- w okresie od listopada 2021 roku do października 2022 roku z dodatku mieszkaniowego w łącznej kwocie 2.419,62 zł;

- w okresie od września 2019 roku do maja 2022 roku ze świadczenia wychowawczego na N. P. – K. w łącznej kwocie 16.500 zł;

- w lipcu 2020 roku ze świadczenia dobry start na N. P. – K. w kwocie 300 zł;

- w październiku 2022 roku z dodatku osłonowego w kwocie 600 zł.

Nadto A. P. korzystała na bieżąco ze wsparcia finansowego swojej matki, a zarazem babci pokrzywdzonej, albowiem w przeciwnym razie rodzinie zabrakłoby środków na zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych (w tym m.in. na zakup tak podstawowych artykułów żywnościowych jak chleb). Bardzo często babcia pokrzywdzonej zapraszała swoją córkę i wnuczkę na obiady dając im jednocześnie jedzenie do domu.

Małoletnia pokrzywdzona w okresie objętym zarzutem uczęszczała do szkoły podstawowej i miała problemy z nauką (aby zdać do 5 klasy N. K. pisała poprawkę z języka angielskiego i matematyki), lecz A. P. nie było stać na korepetycje dla córki. Pokrzywdzona szybko niszczyła również ubrania, które otrzymała od matki, które nie było stać

na natychmiastowy zakup nowych.

Oskarżony nie ma i nigdy nie miał kontaktu ze swoim dzieckiem, nie przejawiając żadnej inicjatywy w nawiązaniu jakichkolwiek relacji (M. K. (1) kwestionował swoje ojcostwo pokrzywdzonej, lecz finalnie wyraził zgodę na sądowe uznanie dziecka, przy czym czynił problemy z nadaniem córce nazwiska, co doprowadziło do sytuacji, że małaletnia nosi podwójne nazwisko – po matce i ojcu).

M. K. (1) w okresie objętym zarzutem nie pracował i nie był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy. Ostatnim miejscem zatrudnienia oskarżonego była firma (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., gdzie pracował on w okresie od dnia 19 maja 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz od dnia 3 lipca 2017 roku do dnia 3 października 2017 roku. W okresie objętym zarzutem oskarżony prowadził działalność

			<p>gospodarczą. Natomiast w chwili obecnej M. K. (2) prowadzi własną działalność gospodarczą oraz jest zatrudniony w ramach umowy o pracę w firmie (...) z siedzibą w P. uzyskując z tego tytułu miesięczne wynagrodzenie na poziomie 7.400 zł netto. Jednocześnie podsądny posiada zobowiązania z tytułu niepłaconych alimentów na trójkę swoich dzieci w łącznej kwocie przekraczającej 100.000 zł.</p> <p>Postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 10 grudnia 2019 roku w sprawie I. N. (...) M. K. (1) powierzono wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnimi dziećmi A. K. (ur. (...)) i R. K. (ur. (...)). oskarżony otrzymuje na wskazaną dwójkę dzieci świadczenie „500+”.</p>	
	M. K. (1)		<p>Oskarżony był karany sędownie m.in. wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w</p>	<p>Dokumenty: - notatki urzędowe – k. 2 - 3, 25, - informacja z K. dot. M. K. (1) – k. 33 – 34,</p>

			<p>Poznaniu z dnia 19 stycznia 2021 roku w sprawie VI K 879/20 za przestępstwa z art. 209 § 1 i 1a k.k. popełnione na szkodę N. P. – K. na karę 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności.</p>	<p>43 – 45, 84 – 85, 94 – 96, - postanowienie Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. z dnia 22 czerwca 2023 roku w sprawie VIII Ko 1163/23 – k. 72</p>
	M. K. (1)		<p>M. K. (1) ma 38 lat, jest żonaty (w trakcie rozwodu) i posiada pięcioro dzieci w wieku 11 – 15 lat, z których przynajmniej na jedno zobowiązany jest alimentacyjnie w kwocie 350 zł miesięcznie. Oskarżony ma wykształcenie zawodowe i z zawodu jest mechanikiem samochodowym. Podsądny prowadzi własną działalność gospodarczą oraz zatrudniony jest w ramach umowy o pracę w firmie (...) z siedzibą w P. uzyskując miesięczne wynagrodzenie w łącznej kwocie 7.400 zł netto. Oskarżony nie posiada majątku o większej wartości.</p>	<p>oświadczenie i wyjaśnienia częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. K. (1) - k. 51 – 52, 53 - 54</p> <p>Dokumenty:</p> <ul style="list-style-type: none"> - kwestionariusz wywiadu środowiskowego – k. 73 – 74, - umowa o pracę – k. 87.

Fakty uznane za nieudowodnione			
---------------------------------------	--	--	--

Lp.	Wskazać oskarżonego	Wskazać czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano).	Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.
	M. K. (1)	Czyn wskazany w pkt. 1 części rozstrzygającej wyroku	<p>W materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie nie znalazły odzwierciedlenia słowa oskarżonego, iż w okresie objętym zarzutem płacił alimenty na rzecz N. P. – K., lecz czynił to w niepełnej wysokości.</p> <p>Nieudowodnione były także twierdzenia oskarżonego, iż brak uiszczania renty alimentacyjnej na rzecz pokrzywdzonej spowodowane było jego trudną sytuacją finansową wynikłą z konieczności sprawowania bezpośredniej opieki nad dwójką innych małoletnich dzieci, szczególnie wobec deklarowanych przez oskarżonego dochodów na poziomie 7.500 zł netto miesięcznie.</p>	
OCena DOWOdów				

Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Wskazać L.p. odnoszącą się do faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.		
1.1.1.	częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. K. (1)	<p>Sąd Rejonowy dał wiarę oskarżonemu w części jakiej jego wyjaśnienia korespondowały z dokumentami zgromadzonymi w sprawie. W ocenie składu orzekającego nie było podstaw do negowania twierdzeń oskarżonego odnoszących się do powierzenia mu opieki nad dwójką małoletnich dzieci A. i R. K., albowiem znalazły one swoje odzwierciedlenie w postanowieniu Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 10 grudnia 2019n roku w sprawie I. N. (...).</p> <p>Brak było również podstaw do negowania wyjaśnień oskarżonego, w których wskazał, że w okresie objętym zarzutem prowadził swoją działalność gospodarczą, a także w zakresie w jakim przedstawił swoje</p>		

		zadłużenie z tytułu alimentów na rzecz dzieci.		
1.1.1.	zeznania świadka A. P.	Sąd Rejonowy nie znalazł powodów do odmówienia prawdziwości zeznaniom złożonym przez matkę małoletniej pokrzywdzonej A. P., która spójnie i szczerze wskazała okres w jakim pozostawała w związku partnerskim z oskarżonym, a także okoliczności związane z kwestią uznania dziecka przez oskarżonego i sytuacją materialną jej rodziny w kontekście zaspokajania potrzeb życiowych małoletniej N. P. – K. w okresie objętym zarzutem. Pokrzywdzona stanowczo wskazała, że oskarżony nie ma żadnego kontaktu z dzieckiem i nie zabiega o niego w żaden sposób, a także zaznaczyła, że z uwagi na swoje niewielkie dochody i koszty utrzymania domu jest zmuszona na co dzień korzystać ze wsparcia finansowego matki, albowiem w przeciwnym razie jej		

		<p>rodzina nie byłyby w stanie zaspokoić podstawowych potrzeb życiowych.</p> <p>W toku postępowania sądowego A. P. przyznała, że obecnie otrzymuje za pośrednictwem komornika jakąś kwotę tytułem alimentów na córkę, lecz nie są to regularne wpłaty (jednokrotnie na rzecz pokrzywdzonej została dokonana wpłata w kwocie 2.000 zł, lecz jej matka nie miała wiedzy, w którym to było roku).</p> <p>Mając na uwadze zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a także podstawowe zasady doświadczenia życiowego związane chociażby z podstawowymi cenami dóbr i usług Sąd obdarzył zeznania świadka przymiotem pełnej wiarygodności czyniąc je podstawą poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych.</p>		
1.1.1.	dokumenty:	Podstawą ustaleń faktycznych Sąd		
1.1.2.	- pismo Komornika Sądowego przy	uczynił także		
1.1.3.	Sądzie Rejonowym Poznań – Nowe	zebrane w sprawie, a ujawnione na rozprawie		

<p>Miasto i Wilda w Poznaniu P. M. z dnia 2 listopada 2022 roku,</p> <p>- pismo Powiatowego Urzędu Pracy w P. z dnia 16 grudnia 2022 roku,</p> <p>- pismo Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. z dnia 16 grudnia 2022 roku,</p> <p>- pismo Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w L. z dnia 19 grudnia 2022 roku,</p> <p>- pismo NFZ z dnia 10 stycznia 2023 roku,</p> <p>- protokół rozprawy przed Sądem Rejonowym Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 21 marca 2012 roku w sprawie IV RC 222/11,</p> <p>- postanowienie Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 22 marca 2012 roku w sprawie IV RC 222/11,</p> <p>- informacja o stanie zaległości w sprawie egzekucyjnej,</p>	<p>dokumenty. Sąd uznał je za wiarygodny materiał dowodowy, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności, ani prawdziwości informacji w nich zawartych, a i Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw, by zakwestionować je z urzędu.</p>
--	---

	<ul style="list-style-type: none"> - karta rozliczeniowa w sprawie Kmp 17/12, - postanowienie Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 10 grudnia 2019 roku w sprawie I. N. (...), - kwestionariusz wywiadu środowiskowego, - umowa o pracę, - notatki urzędowe, - informacja z K. dot. M. K. (1), - postanowienie Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. z dnia 22 czerwca 2023 roku w sprawie VIII Ko 1163/23, 			
	<p><i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
Wskazać L.p. odnoszącą się do faktu z pkt 1	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.		
1.2.1.	częściowo wyjaśnienia	Sąd Rejonowy nie dał wiary		

oskarżonego M. K. (1)	<p>oskarżonemu w zakresie w jakim wskazał, że w okresie objętym zarzutem regulował alimenty na rzecz N. P. – K., lecz nie w pełnej wysokości, albowiem z karty rozliczeniowej w sprawie Kmp 17/12 jednoznacznie wynika, że oskarżony w drodze egzekucji komorniczej nie uiścił żadnej kwoty tytułem alimentów przysługującej pokrzywdzonej.</p> <p>Całkowicie gołosłowne były twierdzenia oskarżonego, w których utrzymywał, że powodem nie alimentacji małoletniej N. P. – K. była jego trudna sytuacja finansowa spowodowana koniecznością samodzielnej opieki nad dwójką innych małoletnich dzieci. Podsądny przyznał, że w okresie objętym zarzutem prowadził własną działalność gospodarczą, lecz utrzymywał, że nie była ona dochodowa w związku z pandemią koronawirusa.</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego w omawianym zakresie nie</p>
--------------------------	---

zasługiwały na wiarę już z tego powodu, że jak wynika z dokumentacji zgromadzonej w sprawie w okresie objętym zarzutem M. K. (1) nie przekazał na rzecz małoletniej pokrzywdzonej jakiegokolwiek kwoty tytułem alimentów. Nie ulega również wątpliwości, że podsądny nie chciał mieć żadnego kontaktu z dzieckiem i nie dążył do niego, co pozwala jednocześnie na stwierdzenie, iż nie miał on zamiaru realizowania nałożonego na niego obowiązku alimentacyjnego, pomimo tego że alimenty w kwocie 350 zł miesięcznie należą obiektywnie do bardzo niskich. W ocenie składu orzekającego twierdzenia podsądnego, iż nie mógł on uiszczać na rzecz córki renty alimentacyjnej w inkryminowanym okresie z uwagi na trudną sytuację finansową spowodowaną pandemią stanowią wyłącznie przyjętą przez niego linię obrony, która nie

		zasługiwała na uznanie. Bez znaczenia były natomiast wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim dotyczyły one przekazanych przez niego wpłat tytułem alimentów za okres nieobjęty zarzutem w niniejszej sprawie.		
PODSTAWA PRAWNA WYROKU				
	Wskazać punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu.	Przy każdym czynie wskazać oskarżonego.		
	Podstawa prawna skazania niezgodna z zarzutem	Czyn wskazany w punkcie 1 części rozstrzygającej wyroku	M. K. (1)	
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej.				
3.1.1. art. 209 § 1 k.k. „Kto uchyla się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, jeżeli łączna				

wysokość
powstałych wskutek
tego zaległości
stanowi
równowartość co
najmniej 3
świadczeń
okresowych albo
jeżeli opóźnienie
zaległego
świadczenia innego
niż okresowe wynosi
co najmniej 3
miesiące, podlega
grzywnie, karze
ograniczenia
wolności albo
pozbawienia
wolności do roku”.

**art. 209 § 1a
k.k.** „Jeżeli sprawca
czynu określonego
w § 1 naraża
osobę uprawnioną
na niemożność
zaspokojenia
podstawowych
potrzeb życiowych,
podlega grzywnie,
karze ograniczenia
wolności albo
pozbawienia
wolności do lat 2.”

Reasumując wyniki
przeprowadzonego
postępowania
dowodowego Sąd
doszedł do
przekonania, że M.
K. (1) dopuścił
się przestępstwa
nie alimentacji na
rzecz małoletniej
pokrzywdzonej N. P.
- K.. Oskarżony w
okresie od marca
2020 roku do lipca
2020 roku uchylał

się od wykonania obowiązku alimentacyjnego w stosunku do swojej małoletniej córki. Obowiązek ten w wysokości 350 zł miesięcznie przyjął na siebie M. K. (1) na mocy ugody zawartej w dniu 21 marca 2012 roku przed Sądem Rejonowym Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu w sprawie IV RC 222/11, a łączna wysokość powstałych wskutek tego zaniechania zaległości stanowiła równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych (oskarżony w okresie od marca 2020 roku do lipca 2022 roku na rzecz małoletniej pokrzywdzonej nie przekazał żadnej kwoty tytułem renty alimentacyjnej).

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, że w okresie objętym zarzutem nie miał środków finansowych umożliwiających regulowanie jego zobowiązania alimentacyjnego względem małoletniej pokrzywdzonej z uwagi na panującą w kraju sytuację

pandemiczną, uznając je za przyjętą przez niego linię obrony. Mieć bowiem należy na względzie, że w inkryminowanym czasie oskarżony prowadził już działalność gospodarczą, która wraz z pracą na etat daje mu obecnie miesięczne uposażenie w wysokości 7.500 zł. Sąd Rejonowy miał na uwadze, że od marca 2022 roku na terenie Polski obowiązywały ograniczenia związane z pandemią koronawirusa, niemniej jednak oskarżony nie wskazywał, by w związku z tą sytuacją poszukiwał jakiegokolwiek zatrudnienia. Odnosząc się do przyjętej przez oskarżonego linii obrony wskazania wymaga, że przestępstwa niealimentacji dopuszcza się tylko taka osoba, która może wykonać ciężący na niej obowiązek alimentacyjny, ale tego nie czyni mimo realnych możliwości. Uchylenie się od obowiązku łożenia

na utrzymanie osoby
uprawnionej do
alimentacji zachodzi
wtedy, gdy
zobowiązany mając
obiektywną
możliwość
wykonania tego
obowiązku nie
dopełni go ze złej
woli (m.in.: uchwała
Sądu Najwyższego z
dnia 9 czerwca 1976
roku, VI KZP 13/75,
OSNKW 1976, Nr 7–
8, poz. 86). W ocenie
Sądu, oskarżony
miał obiektywną
możliwość podjęcia
innego zatrudnienia
w razie
nierentowności
prowadzonej przez
siebie działalności
gospodarczej (którą
mógł chociażby
zawiesić), a nie
czynił tego jedynie
z własnego wyboru,
co jednak nie może
stanowić dla niego
żadnego
usprawiedliwienia.

Oskarżony poza
lakończym
sformułowaniem, że
jego sytuacja
materialna była
wówczas trudna
zasłaniał się
koniecznością opieki
nad dwójką
małoletnich dzieci
A. K. i R. K..
Sąd Rejonowy nie
neguje, że podsądny
musiał sprawować
bezpośrednią opiekę
nad wskazaną

dwójka dzieci, co jednak nie zwalniało go z obowiązku alimentacyjnego na rzecz pokrzywdzonej, której jest również ojcem. Oskarżony nie może zapewniać utrzymania swoim dzieciom na nierównym poziomie, lecz winien swoje starania rozciągać na wszystkich małoletnich, czego podsądny ewidentnie nie czynił. Przeciwno twierdzeniom oskarżonego, iż obiektywnie nie mógł on wywiązywać się ze swojego obowiązku alimentacyjnego w stosunku do N. P. – K. świadczy również jego postawa wobec pokrzywdzonej. Oskarżony nigdy nie zabiegał o zbudowanie jakiegokolwiek relacji ze swoją córką i nie dążył do wywiązywania się ze swoich obowiązków wobec niej, a swoją negatywną postawę uwypuklił czyniąc przeszkody w sądowym uznaniu dziecka oraz w nadaniu małoletniej nazwiska, co doprowadziło do sytuacji, że musi się ona posługiwać

dwoma. Przeciwno
linii obrony
oskarżonego
świadczy również
fakt, że od 2022
roku restrykcje i
obostrzenia
związane z
pandemia
koronawirusa
zaczęły słabnąć, a
oskarżony mimo
tego nie płacił
alimentów córce
w jakiegokolwiek
wysokości. Nie może
ujść uwadze, że N.
K. jest biologiczną
córką oskarżonego,
w stosunku do której
ma on określone
obowiązki, w tym
obowiązek
alimentacyjny. Nie
sposób także uznać,
by wskazany
obowiązek określony
na poziomie 350
zł miesięcznie miał
charakter uciążliwy,
szczególnie wobec
powszechnej wiedzy
na temat cen
żywności oraz dóbr
konsumpcyjnych.
Tymczasem M. K.
(1) nie dążył
do zaspokojenia
potrzeb
pokrzywdzonej w
jakiegokolwiek,
choćby ułamkowej
części, naiwnie
tłumacząc, że jego
sytuacja finansowa
była bardzo trudna,
co w jego
mniemaniu
usprawiedliwia
uchybianie

ciążącemu na nim obowiązkowi alimentacyjnemu.

Konkludując w ocenie Sądu M. K. (1) miał obiektywną możliwość wykonania w całości ciążącego na nim obowiązku alimentacyjnego w stosunku do małoletniej pokrzywdzonej, jednak nie czynił tego ze złej woli, a zatem swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa z art. 209 § 1 k. k.

W czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca jego kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę oskarżonego.

W świetle zebranego materiału dowodowego wina i sprawstwo oskarżonego co do popełnienia zarzucanego mu czynu nie budziły wątpliwości.

Zdaniem Sądu, pewne jest, że M. K. (1) uchylał się od ciążącego na nim z mocy ugody

obowiązku łożenia na utrzymanie małoletniej córki N., przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Znamiona przestępstwa z art. 209 § 1 k. k. wyczerpuje bowiem sprawca, który nie dostarcza środków utrzymania, do których dostarczania jest zobowiązany. Sytuacja taka zachodzi wówczas, gdy sprawca nie dostarcza tych środków wcale, ale również wówczas, gdy dostarcza je w zaniżonej wysokości niż ta, która wynika z orzeczenia sądu. Musi czynić to jednak wielokrotnie, nie krócej niż przez 3 świadczenia okresowe (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 1976 roku, VI KZP 13/75, OSNKW 1976, nr 7, poz. 86; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2008 roku, V KK 277/08, OSNwSK 2008, nr 1, poz. 2524). Jednocześnie wskazać należy, iż uchylanie się oznacza umyślne niewykonywanie tego, co się powinno i może wykonywać.

Chodzi tu o negatywny stosunek psychiczny osoby zobowiązanej do wykonania nałożonego na nią obowiązku, o złą wolę zobowiązanego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przeważa pogląd, że uchylanie się od obowiązku zachodzi wtedy, gdy mimo obiektywnej możliwości jego wykonania, sprawca obowiązku tego nie wypełnia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 1996 roku, KRN 200/95; z dnia 19 grudnia 1979 roku, V KRN 297/79; postanowienie z dnia 17 kwietnia 1996 roku, II KRN 204/96, Prok. i Pr, wkł. 196 nr 11, poz. 4).

M. K. (1) swoim zachowaniem niewątpliwie zrealizował wszystkie ustawowe znamiona przestępstwa z art. 209 § 1 k. k. Ciężył na nim obowiązek alimentacyjny wobec małoletniej córki określony co do wysokości orzeczeniem sądowym, tj. ugodą zawartą przed

Sądem Rejonowym
Poznań – Grunwald
i Jezyce w P. z dnia
21 marca 2012 roku
w sprawie IV RC
222/11. Oskarżony
jest osobą zdrową
i zdolną do
wykonywania
intratnej pracy
zarobkowej, co czyni
obecnie. Z całą
świadomością
konieczności
wywiązywania się z
obowiązku
alimentacyjnego nie
łożył na swoje
dziecko, a więc
popenił
przestępstwo
umyślnie. Nadto
zachowanie
oskarżonego
wypełniło także
znamiona opisane w
art. 209 § 1a k.
k. Na podstawie
wskazanego
przepisu surowszej
odpowiedzialności
podlega ten, kto
uchylając się od
wykonania
obowiązku
alimentacyjnego z
§ 1, naraża
osobę uprawnioną
na niemożność
zaspokojenia
podstawowych
potrzeb życiowych.
Zabezpieczenie
podstawowych
potrzeb życiowych
obejmuje nie tylko
zapewnienie
minimum
egzystencji w postaci
środków

przeznaczonych na utrzymanie: żywności, odzieży, mieszkania itp., ale również – odpowiednio do wieku – zapewnienie niezbędnego wykształcenia i przygotowania zawodowego, a także możliwości korzystania z dóbr kulturalnych.

Ustalenia dotyczące sytuacji majątkowej małoletniej N. P. - K. pozwalają na przyjęcie, iż w wyniku zachowania oskarżonego małoletnia została narażona na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. N. K.. uzyskiwała bowiem podstawowe środki utrzymania przede wszystkim dzięki pomocy swojej babci, która w zasadzie żywiła ją i jej matkę (a swoją córkę). Jednocześnie małoletnia pomimo problemów z nauką nie miała środków na korzystanie z korepetycji. Nadto część środków niezbędnych do zaspokojenia swoich podstawowych potrzeb małoletnia uzyskiwała w drodze świadczeń opieki społecznej (nie

<p>mogła natomiast korzystać z funduszu alimentacyjnego z uwagi na przekroczenie kryterium dochodowego). A. P. stanowczo wskazała, że gdyby nie pomoc jej matki rodzinie nie starczałoby środków na żywność i nie miałyby ona funduszy, by zaspokoić podstawowe potrzeby życiowe córki.</p> <p>W świetle powyższego, Sąd nie miał wątpliwości, iż swoim zachowaniem M. K. (1) wypełnił znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 209 § 1 i 1a k. k., tj. czynu objętego zarzutem aktu oskarżenia.</p>				
<p>KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>				
<p>Wskazać oskarżonego.</p>	<p>Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.</p>	<p>Wskazać punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu.</p>	<p>Przytoczyć okoliczności.</p>	

M. K. (1)	1	1	<p>Sąd, wymierzając karę oskarżonemu za przypisane mu przestępstwo, miał na uwadze wszystkie dyrektywy wymiaru kary wymienione w art. 53 k.k., zarówno przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Przede wszystkim Sąd wziął pod uwagę konieczność zachowania proporcji między społeczną szkodliwością czynu, a stopniem zawinienia. Sąd wziął również pod uwagę stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu, rozmiar wyrządzonej szkody, motywację i sposób działania sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, zachowanie się przed i po popełnieniu przestępstwa, a także zapobiegawcze i wychowawcze cele kary.</p> <p>Jako <u>okoliczności obciążające</u> uwzględniono:</p> <ul style="list-style-type: none">- długotrwałość i uporczywość zaniechania realizacji obowiązku
-----------	---	---	---

alimentacyjnego na swoją córkę,

- brak faktycznej woli dobrowolnego regulowania jakichkolwiek należności na rzecz pokrzywdzonej,

- niemożność zaspokajania przez pokrzywdzoną swoich podstawowych potrzeb,

- duże natężenie złej woli oskarżonego, który był już skazywany za przestępstwo niealimentacji na szkodę tej samej pokrzywdzonej, a pomimo tego nie doprowadziło to do zmiany jego postawy,

- uprzednia karalność sądowa, w tym za przestępstwo nie alimentacji.

Jako okoliczności łagodzące uwzględniono:

- prowadzenie ustabilizowanego trybu życia.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności za przypisany czyn Sąd wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd uznał,

iż wyłącznie kara o charakterze izolacyjnym zagwarantuje osiągnięcie wobec oskarżonego celów kary, w szczególności że M. K. (1) był już skazywany za przestępstwo z art. 209 § 1 k.k. i art. 209 § 1a k.k. popełnione na szkodę N. P. – K., lecz za wcześniejszy okres czasu. Pomimo wymierzenia mu wówczas kary o nie izolacyjnym charakterze oskarżony nie wyciągnął żadnych wniosków ze swojego zachowania, a wręcz przeciwnie – w dalszym ciągu z pełną premedytacją działał on na szkodę swojej córki okazując tym samym jawne lekceważenie dla poszanowania prawa i zasad obowiązujących w społeczeństwie. Wymierzenie oskarżonemu w sprawie VI K 879/20 tut. Sądu kary wolnościowej (wyrok zapadł w dniu 19 stycznia 2021 roku) nie wywołało u podsądnego żadnej refleksji i już po zapadnięciu wskazanego

		<p>orzeczenia dopuścił się on takiego samego przestępstwa na szkodę tej samej pokrzywdzonej.</p> <p>Wskazana okoliczność zmuszała skład orzekający do zastosowania wobec M. K. (1) surowszej sankcji karnej, którą była kara pozbawienia wolności. Sąd z uwagi na wielokrotną uprzednią karalność oskarżonego za przestępstwa, a także rażące lekceważenie obowiązujących norm prawnych, nie znalazł podstaw do zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności.</p>
--	--	---

Inne ROZSTRZYGNIĘCIA ZAwarte w WYROKU			
Wskazać oskarżonego	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Wskazać punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności.
-----	-----	-----	-----

6. Omówienie innych zagadnień			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę.</p>			
-----		-----	
Koszty procesu			
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności.	
M. K. (1)	II	<p>Mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonego, w tym przede wszystkim liczne obowiązki alimentacyjne na nim ciążące Sąd zwolnił M. K. (1) od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, a także nie wymierzył mu opłaty. W ocenie składu orzekającego obciążanie oskarżonego kosztami niniejszego postępowania w jakiegokolwiek wysokości finalnie doprowadziłoby do dodatkowego poszkodowania jego dzieci, do czego Sąd</p>	

	Rejonowy nie chciał doprowadzić.	
Podpis		
P., dnia 25 września 2023 roku /-/ Sędzia Robert Grześ		